

Dương Duy Ngữ

Anh cảnh sát khó ngủ

Chiếc xe tải thùng sắt đã đỗ vào lan can. Phía sau có một vệt phanh gấp cháy đen mặt đường. Tiếp đến là chiếc xe Dream nằm dọc lan can và cạnh chiếc xe máy là cô gái nằm nghiêng nghiêng bị hai bánh sau chiếc xe tải kia chèn ngang qua bụng.

Minh phải cái tính cả lo. Hơi một tý là cả đêm mất ngủ trằn trọc, thao thức. Mà toàn việc cơ quan cả. Chứ có phải việc nhà cho cam. Việc nhà đã có Hiền, vợ anh đảm đang, lo lắng, thu xếp hết. Nhờ vậy, Minh vẫn được tiếng rảnh tay lo việc nhà nước. Thời buổi kinh tế thị trường vẫn có những cán bộ không hề nghĩ đến việc chân trong chân ngoài, thật quý.

Sáng nay đi kiểm tra một chốt trên đoạn đường Pháp Vân - Cầu Giẽ về cho đến tận bây giờ, Minh vẫn cứ bồn thần không yên.

Hiền biết tính chồng nhưng vẫn không thể không nhắc anh:

- Cố chớp mắt lấy một tý đi, sắp sáng rồi.

Minh đặt tay nhẹ lên ngực vợ:

- Ừ. Anh ngủ đây. Em cũng không ngủ được à.

- Anh cứ thở ngắn thở dài, giở mình như cá giãy, ai mà ngủ được.
Làm vợ Minh ngọt hai chục năm nay, cái điệp khúc ấy diễn đi diễn lại
tưởng đã nhàm chán nhưng vẫn luôn mới mẻ.

Không khí oi nồng, ngọt ngào quá. Chiếc quạt cây bấm hết số, quay
hết cỡ ù ù vù vù, nhức tai nhức óc. Mọi tối vẫn cái quạt ấy, vẫn bấm
số ấy, sao Minh ngủ ngon vậy. Còn đêm nay, Minh bực mình, tắt
quạt mới được một lát, mồ hôi đã vã ra ướt đầm chân tóc. Lại bật
quạt, lại khó chịu.

Hiền nghiêng người, ôm chặt lấy chồng. Minh bảo:

- Thôi, em ngủ đi. Đừng làm đầu óc anh rối thêm lên nữa.

Hiền nhắm nhăng:

- Ừ ừ.

Thấy Minh thao thức gần hết đêm Hiền nói vậy cho qua chứ Hiền
thương chồng lắm. Làm anh cảnh sát giao thông thật phức tạp. Công
chả thấy đâu, dưới mắt dân, người ta chỉ thấy lỗi, thấy tiêu cực là tít
còi rồi giơ dùi cui lên. Là kiểm tra giấy tờ xe cộ. Là giữ xe ô tô, là lập
biên bản, bấm lỗ bằng lái. Là giữ xe máy. Nặng như nặng đường cao
tốc. Cây cối chả có. Mặt đường nhựa bốc hơi ngùn ngụt, hầm hập. Ai
nấy đen cháy. Ăn gì cho lại. Đây là chưa kể dân phản ứng. Dân chửi
bới. Dân chống lại. Mà dân bây giờ cũng phức tạp lắm. Năm bảy loại
dân. Thóc lúa có hạng hai, hạng ba, hạng tư thì dân cũng có dân tốt
và dân xấu. Cảnh sát giao thông lại thường xuyên đối mặt với dân. Ít
nhất cũng một hai người trên xe máy vi phạm luật giao thông. Nhiều
lúc cả cái xe khách cả mấy chục người, chờ hàng lậu. Cảnh sát giao
thông phải giữ xe phải khám xe. Dân phải xuống đường. Phải chậm

công việc. Nặng ba bảy ba tám độ làm sao dân không bức, không ghét mấy anh áo vàng... Càng nghĩ mông lung, Hiền càng thấy thương chồng, công việc của anh ấy thật vất, thật tội.

Hiền ôm lấy chồng, thì thầm:

- Nghỉ đi một tý anh. Việc nhà nước. Ngày nay chẳng làm hết, nghỉ hết thì mai làm tiếp, nghỉ thêm. Anh cứ làm như...

Làm như thế nào Hiền chả nói tiếp. Một lát sau Minh đã thấy vợ thở nhè nhẹ rồi ngáy đôi ba tiếng. Minh thừa biết, vợ mình ngủ vờ, ngáy vờ cho mình yên tâm mà trấn trở, mà nghĩ suy.

Tốc độ! Tốc độ! Hầu hết các vụ tai nạn trên mặt đường đều do tốc độ gây nên. Cái vụ 33 cựu chiến binh chết ở Tây Nguyên. Cái vụ tàu hỏa lật ở đèo Hải Vân. Rồi 46 vụ ở đường cao tốc Pháp Vân - Cầu Giẽ từ khi khai thác, tự mình gây tai nạn cho mình, tự mình gây nên cái chết thương tâm đều do xe máy ô tô chạy quá tốc độ.

Sáng qua, Minh chỉ đứng với anh em ở chốt Đại Xuyên trên đường cao tốc Pháp Vân - Cầu Giẽ có vài giờ đồng hồ đã có ngay ba chục chiếc xe ô tô chạy quá tốc độ. Xe tải, xe ca, xe du lịch... đủ hết. Nếu người bắn tốc độ cứ bắn hết tất cả những chiếc xe khả nghi chạy quá tốc độ thì có lẽ không kịp báo vào máy điện thoại, không kịp ghi biên bản, ... và ùn tắc giao thông là cái chắc!

Đến khi "rửa tay gác kiếm", không, phải đến lúc nhắm mắt xuôi tay, Minh cũng không thể nào quên, cái buổi sáng hôm nay. Anh đã chứng kiến biết bao nhiêu cái chết do xe chạy quá tốc độ gây ra. Mỗi cái chết một vẻ. Mỗi cái chết một trường hợp. Tưởng trái tim người cảnh sát giao thông đã chai lì. Nào ngờ...!

Ở phía trên vừa báo có một chiếc xe tải màu trắng, thùng sắt, trông nghênh ngang như loại xe "Bò ma", biển số... chạy quá tốc độ... 04 nghe rõ không trả lời. Đồng chí cầm máy điện thoại vừa đáp lại: "04 nghe rõ" đã nghe tiếng ồn ào ở phía trước. Minh bảo:

- Thằng xe tải màu trắng bỏ mẹ ấy gây tai nạn rồi.

Anh vội nhảy lên xe máy phóng tới. Chiếc xe tải thùng sắt đã đổ vào lan can. Phía sau có một vết phanh gấp cháy đen mặt đường. Tiếp đến là chiếc xe Dream nằm dọc lan can và cạnh chiếc xe máy là cô gái nằm nghiêng nghiêng bị hai bánh sau chiếc xe tải kia chèn ngang qua bụng. Đầu cô gái còn đội mũ bảo hiểm và chiếc khẩu trang bịt mũi, bịt miệng che gần kín khuôn mặt trái xoan.

Đôi mắt cô gái còn hé mở nhìn anh như cầu cứu, như trách móc.

Nguyên tắc là phải giữ nguyên hiện trạng nên anh chỉ vuốt mắt cho cô gái. Anh thầm thì: "Sao lại đến nông nổi này cháu ơi!".

Cô bé mới hai mươi tuổi. Quê ở Ninh Bình. Đang là học sinh Trường đại học Quân sự.

Khi nghe các đồng chí cảnh sát địa phận ra kiểm tra nói vậy, Minh đã nấc lên một tiếng đau buốt tận tim. Anh loạng choạng tưởng như bị đổ gục xuống mặt đường. May mà, một tay ôm ngực, một tay anh vịn được vào thành cái lan can. Đồng chí trung úy đứng cạnh Minh cứ ngỡ anh bị cảm, bị say nắng vội đỡ anh. Minh thầm thì: "Tôi... tôi không việc gì đâu. Cậu tiếp tục làm nhiệm vụ đi".

Minh tính vốn kín. Anh chưa một lần kể với vợ mình những tai nạn giao thông anh tận mắt chứng kiến. Nhưng hôm nay, anh cứ tuôn tuột kể hết với vợ. Có lẽ do anh đang còn xúc động quá, nặng nề

quá. Vợ anh thương cô bé khóc thút thít vừa lấy tay chùi nước mắt, vừa nói:

- Những thằng lái xe chạy ẩu, chạy càn gây ra tai nạn ấy cứ phải bắn hết chúng nó đi thì thằng khác mới sợ. Chứ bỏ tù, phạt nặng, nào có thấm thía gì với một mạng người. Này, em nói thật, các anh đừng tự ái nhé.

- Em cứ nói xem.

- Các anh bày trò bấm lỗ bằng lái làm gì. Nó chỉ mất ít tiền là nó lại có bằng mới ngay.

- Ờ, cái cô này.

- Ờ, ơ cái gì. Anh đặt mình vào hoàn cảnh bố mẹ con bé xem. Nuôi nết da lòe xương mới được đưa con, ăn học tử tế. Vậy mà đánh nhoáng một cái...

Hiền ghen ngào!

Minh nghĩ, nói như Hiền, ai chả nói được. Cái khó của anh cảnh sát giao thông là phải tìm ra nguyên nhân gây tai nạn, gây ách tắc... rồi kiến nghị, bàn bạc với các ngành hữu quan tìm cách khắc phục. Đoạn đường cao tốc Pháp Vân - Cầu Giẽ ấy, chỗ nào chẳng có điểm đen mà ngành giao thông treo những cái biển cỡ to, sơn xanh chữ trắng rõ nổi ghi rõ phần đường dành cho các loại xe 80 ki-lô-mét, 60 ki-lô-mét, mô tô hai bánh. Thực chất phần đường dành cho mô tô chỉ là nơi tránh của các loại xe ô tô. Do vậy hay gây ra tai nạn. Như sáng nay đây. Con bé đã bị ép xe sát tận lan can rồi. Cảnh sát giao thông kiến nghị, ngành giao thông gỡ bỏ cái biển phần đường dành cho mô tô. Vậy mô tô đi đường nào? Bay trên trời ư? Sao không cấm hẳn

môtô. Cho mô tô chạy vào đường cũ, đường A1 ấy. Nếu vậy, chắc hẳn sinh mạng cô gái hai mươi hai tuổi, học sinh Trường đại học Quân sự đã không bị cướp đi sáng nay. Nếu nó là con mình, mình sẽ nghĩ sao? Sẽ sống ra sao? Tự nhiên nước mắt Minh trào ra ướt đầm hai gò má.

Hiền vẫn chưa ngủ. Nàng sờ tay lên mặt chồng:

- Anh khóc đấy à?

Im lặng. Hiền hỏi:

- Sao thế?

- Anh thương con bé quá.

- Để chỉ mình anh thương. Thôi đừng nghĩ lung tung nữa, ngủ đi.

- Ừ ngủ.

- Anh cứ cả nghĩ thế này thì...

- Thì làm sao?

- Thì sang năm con chúng mình học hết lớp mười hai em chả dám cho con thi vào ngành của anh nữa.

- Tại sao?

- Sợ nó giống tính anh, lại thường xuyên mất ngủ thì khổ vợ nó.

- Ờ, cái cô này!

Ngoài kia trời đã rạng.

Lại nắng to.

Mặt đường cao tốc lại ngùn ngụt, bốc nóng./.

Sưu tầm: Chuột lắt

Nguồn: hoahoctro.com

Được bạn: conbo2 đưa lên

vào ngày: 23 tháng 3 năm 2006

